

vándorral s szemére hanyta a csalást. Én megtartottam a szavamot, felelt az; csak 1000 embert ragadtam el — a többi kelenczert az jedség ölte meg!

Papír-kövezet. A legjobb köbörkolomb is nagy zajt csap a gördülő kocsi; az aszfaltot havazáskor elcsuszának a lovak; a patakövezetet a nap egetővé tüzei, a faburkolat pedig könnyen romlik. Ujabbán mind e bajon segíteni akar egy iparos saját maga által feltalált burkolat-annyaggal, mely az említett hatranyok egyikével sem bír, s e mellett jóval olcsóbb a többi kövezet neméi. A feltaláló már beuyította a szabadalom megadására iránti kerényét, s a mint ez meg lesz adva, további magyarázatokat is ad. Az illete a „kövezetet” — papírból akarja készíteni.

CSARNOK.

A fontos gondolatjelek.

Németből Ernesti után: MORE PATRIO.

Báró G . . . heim, egy német mágna, ki kitűnő barátságos modoráról volt ismeretes, már több év óta tartózkodott Párisban, midőn egy alkalommal 1859. év decemberében havában vendégszerető házába egy ifjú franciaia tért be.

F . . . au urnak magatartása, szellemi képzettsége általában egész megjelensé annyira megnyerték számam az öreg baronak rokonszenvét, hogy őt is azonnal meghívta a barátai számára adandó lakomára, mely ép arra a napra volt kiirtuve.

F . . . au ur a kitűzött órára a bárónál pontosan megjelent, a hol már — mint azt ő már előre is sejtje — a báró urnak földieit, lelki barátjai mind összegyűlekeztek.

A fiatal francia szíves üdvözlételre csak néhányan feleltek és pedig oly megjelensé hűdséggel, hogy ez G. barora is igen kellemetlenül hatott s gazdai tekintélyét sértve érezte. A legközelebb eszközök fordulva tehát alig hallhatóan tudakozódott e hűdség oka felől, amire ilyen választ nyert: „Báró ur, hogy tudta ezen embert közömbösíteni?! Hiszen F . . . au ur egyike a legaljasabb kemekek és biztosítjuk, hogy ha ő becses hajlékában gyakrabban megfordul: mi végkép kimaradunk!”

„Kém?!“ kiáltja a báró egészen meglepetve.

„Bizony! Még pedig a legveszedelmesebb!”

„Mit keres egy kem énálam?”

„Azokszínlug az ön nézeteit, véleményeit kikémlelni és azokat saját hasznára, de a mi karunkra felhasználni. Óvatos legyen tehát báró ur minden kifejezésben, mert ha véletlenül a császár iránt valamely kedvezőtlen véleményt nyilvánítana, később mindnyájan érezhetnők annak utóhatását, mert ez a fiatal francia nem mas, mint kem, ki csak azon ezéből jött ide, hogy beünnök ki-hallgasson és azután elarújon.”

A báró ezen felvilágosításra dühös karomlast morzsolott el fogok látozt; de azeit barátainak figyelmeztetése és kéresei rábuktak arra, hogy magát csendesen — mint sem tudólag viselje.

Vegre eléggé felvilágosítva, barátai köréül kibontakozott és így szólta: „F . . . au ur nem fáradt hiába nozandhoz; előbb, mint gondolja, tisztában lesz nézetaimmel.”

„Vegye figyelembe, hogy ő a legaljasabbak közül való!” — figyelmeztették barátai.

A báró finoman mosolygott.

Is tanula volna, ha Isten olyan rögtön fogatnaba nem vette volna az ő konyorgéseit, amennyiben a menaszszony deutan 4 órakor — tehát az esüvesi nap előtt — megboldogult.

Az orvos nagy komolyan, fontos poiat vagva, azt constatálta, hogy: „megelőtte a szél punctum.” „Döjnek nozz mi uti passusert!” (háoltu bizonyítvány.)

Fajl szavunk a gyenge virágzsalnak megsemmisítése fojott, de meg jobban fajl a szive a mi bocherünknek az elvesztett tarczaltai dolgok felett.

No, de mindennek van vége és így a mi szomorúságunknak is vege lett hamarosan.

„Hogyan?” — kiáltja föl, tudom, elsodalokozva a kedves olvasó.

Csak türelem, csak türelem! Végén pattan az ostor. Hat amin a temetőbe kiertünk, már a koporsót el is helyezték a sír szájára és be is eresztették! Ekkor eros oldal-dobest kapok, ami figyelmesse tett egy komikus jelenetre a temetésnél.

A mi bocherünk tejes erejéből lökdöste a sírgödör szeletét az embereket és azok között leven en is azt a dofést vaoszünlug o tute nyertem, de mire én utána nézhettem volna, hogy tulajdonképen ki is volt olyan szíves engem olyan értelmesen figyelmeztetni, már a mi bocherünk egészen a sír szelen állott és a sírba egy nagy pecsétes levelet dobott.

Kérdere vonatvan, nyen vaaszt adott: „Itt egy menaszszony, az Isten elvette őt, tehát a lakodalmat nem eokára megfogja tartani, hat megirtam neki, hogy íharb tenultam is erüik, azeit még se hívjon el a lakodalomba!”

Ily komikus veget ért a szomorú história, és mint a metszőalás epen üresedésben volt háunk, a mi bocherünk pedig a mesterséghez értelt, megtettük őt schaklának.

Ily kövezetelt még a mulkor egy bochernek bárcsa hárcsa, az en Istenem is kövezt lenne már meg a kedves olvasó, ha akasor bizonyára a Z. moos és Vitekk. a szaverebb lenne.

Az egész lakoma alatt G . . . heim barátainak volt dolguk a báró beszélgetésének más-más fordulatot adni, ki minden áron arra törekedett, hogy F . . . au urral éreztessé am tagaján, illetőleg észrevétesse vele, hogy ő is tudja én tulajdonképen, hogy mi járóban van.

Barátai azonban minden felvett themájának, mely beszélgetés közben veszélyes fordulatot is vehetett volna, más menetet adtak, mint a milyent a báró akart, a mit ő szívesen elúrt és soha sem fáradt ki újabb és újabb — rájuk nevezé veszélyes — themával előállni.

Az egész idő alatt azonban észre lehetett venni, hogy a báró többször maga elé bázul valamin gondolkodik, amiről pedig gondolkodik kedvezo alkalmat várt, mely meg is jött.

A felköszöntök egymást érték, s nem egy pohár francia bor lett kiirtuve a német egészségért.

F . . . au urnak barátságos mosolya is azt árulá el, hogy ezt is így természetesen találja; hiszen olyan tartsaságban volt, melyben kivüle csakis németek, a bárónak hazafai vetők részt.

G . . . heim báró ugyan többször vagdalta őt csipős élezeivel; de — midőn az ismét poharát emelte és kocoztatott egy olyan toastra, mely őt egyáltalán semmit sem érdekelte — nem állhatta meg, hogy könnyed főhajtással fiatal vendége felé ne forduljon: „F . . . au ur, mi nem vagyunk ön irányában udvariasak, miután mi mindig csak a magunk gyomráról és jólétéről gondoskodunk. Nem tudható tehát az igazságnál többnek be, ha a sorba már. Önt is bevesszük. Engedelj meg, hogy saját és honfitársaim nevében köszönetet mondjak szíves megjelenése és barátságos modorért.”

A fiatal francia finoman mosolyogva meghajtá magát.

Báró G . . . heim, poharat töltve feláll és a következő toaszt mondá: „A halgatók csodalokozására azonban a báró olyan helyeken is tartott szünetet, ahol nem kellett volna és a mely szünetek, csak zavarólag hatottak a halgatókra:

Tartod meg Isten szerzo-szót — Napoleon hatalmát!

A német diésó egységet — Nevesse ki a világ.

S emelkedjék a tükelyig — Napoleon diésénye;

A német fény és becsület — Sötéten sülyedjen le!

Eljen soká, lásson pompát — a franciaia ütkezet!

A németek hadserege — soh'se lasson győzelmet.

Adjon Isten áldást, békét — Napoleon csaszarra!

Az egész német nemzetre — szálljon önfa átka.

Minél tovább beszél a báró, annál jobban emelkedett a németek izgatottsága, és csak a fiatal francia arca ragyozott az örömtől.

Midőn a türes felköszöntő véget ért, F . . . au ur melegen köszönté azt meg a bárónak, míg a többiek némán, haragolt felingerült arcczal ültek helyeiken.

F . . . au ur felindulva folytatá: „Öh, csak megjegyezhetném magának a pompás toaszt!”

„Ki tudja, hogy akkor is úgy tetszenék-e F . . . au urnak?” — felelé a báró. — „Vannak dolgok, melyek leírva nem esnek oly jól ki, mint elmondva!”

„Mégis, kerem bárá ur, talán nem fog értékéből vaszíteni, ha leírjuk!”

„Jó, én leírom Önök” — felelé a báró.

„Tudja meg; nem felejtette el?” esék szavába a franciaia.

„Kitűnő emlékező tehetségem van, F . . . au ur!”

„Meg fogok tőla gyozodni; észre fogom venni a legkisebb hiányt is, ha kitűnőle belöle hagyni!”

„Nyugalanságba felesleges, F . . . au ur, semmit sem fogok belöle kihányni, sőt még a szüneteket is melyeket eloadásomban tartottam, gondolatjelek által fogom észrevethetővé tenni.”

F . . . au ur köszönleg mosolygott

A báró leírta a köszöntő két példányban és egyiket fiatal vendégének, a másikat régi barátainak nyújtotta.

Valamenyi utama kapott.

Az első pillanatra, melyet a papírra vétének, mindjárt a szemökre otlott a sorok szétválasztása, a gondolatjelek fontossága és most már egészen üdvözlede olvastak a rejtélyes köszöntő saját szájukra:

Társul meg Isten szerzeszét

A német diésó egységet

Semelkedjék a tükelyig

A német fény és becsület!

Eljen soká s lásson pompát

A németek hadserege

Adjon Isten áldást békét

Az egész német nemzetre!

Mig ók öreg bázi gazdájuk és barátjuk finom éleztet csodalnak, addig a fiatal francia szemei megmeregvedébe függtek a toast másodig részén és undorral olvása:

Napoleon hatalmát

Nevesse ki a világ

Napoleon diésénye

Sötéten sülyedjen le

A franciaia ütkezet!

Soh'se lasson győzelmet

Napoleon csaszarra

Szálljon önfa átka

„A gondolatjelek nagy fontosságnak látszanak” báró ur, — szóia F . . . au ur érítelt nyugalommal.

„Gondolatjelek rendszerént olyanok” — felelé a báró még nagyobb nyugalommal.

„A mondatok megszakítása által az érteleen egészen fordulatot vesz.”

„Mindem megszakítás más format ad a doigokban — vagy szavába a báró — vegye egyszerűen szep hazim! Mi lehetne Német-ország, ha nem szakadt volna meg?”

„Askor Franciaország . . . F . . . au ur nem felejtte be mondatát; a gondolatjelek, melyeket ő hirtelen elővagyazatból fogott fel, szintén nagy jelentőséggel bírtak.

Dekameron.

Írta: MÜLLER GYULA.

XLVII.

KASINDULA.

(Folytatás.)

Suna hideg arczából sem jót sem rosszat nem lehetett kiolvasni.

Szavai nyomtatékosak, mondhatni ünnepelessek voltak, mint azt varni is lehetett.

„S mit kívánsz mindezert te derek kopji?” Kasindula várta e kérdést s mohón felelt:

„Egy-tlen legszebb leányodat, Uganda drága gyönyegyet, az ország személyét, Buri-Dodukot!”

A meglepetés moraja zuggott végig a tanácsteremben. Nem, mintha e kérelem túlságosnak tetszett volna, hiszen valóban Kasindula kérhetett bármit is, de szokatlan volt, hogy férfi egy nőt kerjen feleségül, a ki ezert kérhetet volna s hozzá oly nagy tartományt s annyi alttvalót, a mennyi nem minden kabakának van. Mindenki azt hive, hogy Suna önkényt fogja kipótolni mindezt a mit Kasindula elfeledett kérm.

Suna ekkor így válaszolt:

„Hallgass meg engem Kasindula! Tudod-e ki volt Kintu? O a mi also apánk, a vagadok öse, kitől mindannyian származunk! Hallád-e történetét? Nos tud meg!”

Kintu szent volt, a ki áldást és békességet hozott a földre. Azonban Kintu soha se onott vért s megparancsola, hogy hasznaltalan seuki se ontsa testverei drága veret. S midőn a vagadok elfajultak s nem fogadtak tanácsot, egyszerre eltűnt, el oda, a honnan jött a kék égbe. S tudod-e ki volt Ma'anda? Az en apam. Neki megjelent Kintu, hogy még egyszer jótanácsokkal lassa el. Azonban Ma'anda vétkezett, előtte landszaját hű katekónának szivebe dofte. Ekkor Kintu újra eltűnt, hogy soha se jöjjon többé vissza. Kintu nem azt parancsolta, hogy egyáltalán ne ontsunk vért, de azt, hogy hasznaltalan ne pazarojnk a drága emverbért. S mit tettél te? Hát az is hűsséget, ha orozva rontunk az almozdo elcsengre, loolva, megrabolva, üldözve a futókat, foigyujtva a hazákat? Hat vajjon Namudzsuríva s Setuba is ily hűstettekett vité-veghez. Namudzsuríva nyílt csatában nyílt homi-akkal harcolt, szem szembe nézett, landsza landsza ellen szegült s a sebek itti is ott is ontak a piros vért. Namudzsuríva s Setuba hősök, mert meliüket kitartak a repülő nyilaknak s diés dáraknak, orozlanlyokként küzdöttek s gyoztek. Az ellen-szeg lazadó alttvaló volt, s igazságos, hogy a lazadó megbüntetéségre. Igazságos, hogy a lazadóit megfoszjunk javaitól, nem úgy, hogy kidűszá legyjen, hanem, hogy megerezzze, mit tesz az ura ellen foizadand. Ellenben mit tettél te? Mint hyena bujdokoltál s ejet a szent almot zavartad meg. Mint vér eb szaglázottai s miközben dultai, raboltai, kerítetud a nyílt csatát, a hoszó illo ütkezetet. Azt hiszed ez is hűstelt? Namudzsuríva s Setuba kivívtá a gyozelmet, te ellopást azt. Namudzsuríva s Setuba szakmáját szerzeszt, te raboltai szakmányt. Mivel vagy különb a rabló Mirambonal? Gondold meg Kasindula mily szegyet hoztál fejemre. Az ellen-szeg, mely meghodott s elküldé adojat Sunat nem tartja többé férnkak, hanem vad állatnak. Hiszen ha Rura tudta volna, hogy Suna hyenakát küld ellene, akkor nem lazad föl vala. Rura foizáért, nem abban a tevüliten volt, hogy erőssébb Sunamal, a ferfinál, de nem Sunamal a hyenakát, s rajtam alótt megmutatni neki, hogy Rura gyengébb mit Suna, a férfi. Rura az én lándzsámat hívta ki lándzsája ellen, s nem az orgyikolt s tüzet az állom s tenetelenség ellen. Nos tehát Kasindula, mit gondolsz? Vajjon csakugyan legyozted-e nemes veteikedesben Namudzsuríva't s Setubát?”

Felcso szerkesztő és kiadó-laptulajdonos:

MÜLLER GYULA.

RÓZSÁK

Alulírott tisztelettel tudatom a n. é. közönség-gel, hogy faskolomban több mint 200 drb akulírt rózsafácskám van a legszebb nemek közül eladás vegett, valamint megnyasszonyt, ball bouquett-koszorukat, guirlandákat élő virágokból az év minden szakában a legolcsóbb árak mellett szállítok.

Tisztelettel

Szkopall A.,

mű-és árukerész

Árpád-utca 88. szám.

Végladási hirdetmény!

Midan az ezelott „Müller Nándor“-feie üzlet legnagyobb részét nyilvános árverés után megvettem, van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására hozni, miszerint nevezett üzlet helyiségében férfi- és gyermek-kalapok, selyem-esernyők, bijouteriek, esőköpenyek, pamut, albumok, válfűzők (mieder) nyakkendők, s keztlyűkkel a legnagyobb választékban bevásárlást aron által szolgálhatok.

Midan a végeiadást helyben csak rövid ideig fogom fontartani, eszedzem a n. é. közönség minél sürűbb látogatásáert.

Müller Mi.

Üzlethelyiség 76-utca Milasevice-féle ház.